

i Bytte for Landbrugsproduktionen, hvis Priser afstemtes af Hensyn til det, at det var Byttemidler; men Landbruget maatte give samme Pris for de Industrivarer, som Landbruget skulde bruge i sin Produktions Tjeneste. Industrien har alt-saa haft frit Slag med Hensyn til de Priser, den kunde opnaa paa Verdensmarkedet, medens Landbrugsproduktionen var prisreguleret paa alle Ender og Kanter. Der har saaledes ikke været Lighed i Behandlingen af de to Erhverv. Jeg mener at turde udtale herfra, at det danske Landbrug kan være sin Stilling fuldt ud bekendt under Krigen. Det har skaffet nok af Fødevarer til hele Befolkningen, og vi har endda oplagret en Reservebeholdning, hvis Sønderjylland faar Brug for den. Erhvervsmæssigt er det sket ved store Savn og ved en Omlægning af Bedriften, ved en Nedgang i vore Svinebesætninger med 80 pCt. og i Kvægbesætningerne med ca. 15 pCt., og hvorved vi har mistet eller maattet opgive de Marker, vi havde erobret i Udlandet igennem en Menneskealders Arbejde, og endelig ved nu at staa med udpinte Jorder og reducerede Besætninger, som jeg nævned.

Jeg vil spørge: Hvordan modtages, thi jeg vil ikke sige paaskønnes, saa disse Landbrugets Ydelser fra visse Sider — jeg tænker særlig paa Regeringen og Regeringspartiets Side i Rigsdagen og deres Presse? Det radikale Venstres Ordfører, der tilmed maa betragtes som Regeringens Ordfører, samlede dette kort og fyndigt under Finanslovbehandlingen ved at slynge Landbruget den Udtalelse i Ansigtet, at det kun har tænkt paa at skrabe til sig paa den hæsligste Maade. Og nu i denne Tid, efter at en slet Kornlov, som vi vedtog i Fjor paa et slet Grundlag, nødvendigvis maatte vise de Resultater, den har vist, har de samme Partiers Blade haft store Overskrifter staaende næsten daglig. De begyndte med „10 000 Kornsnydere“, senere blev det til 40 000, nu siger man vist 35 000, men det er for Resten ligegyldigt, om man tager det ene eller det andet Tal; Regeringen foreslog og gennemtvang i Fjor under den daværende Situation en Kornlov paa et meget uretfærdigt Grundlag, nemlig Jordværdien, og den tog det, som den krævede, uden Hensyn til Avlens Størrelse og uden Hensyn til den Udskrivningsmaade, der var blevet foreslaaet af den Del af Landbruget, som kom ind under Kornloven. Det maatte gaa saaledes, at et meget stort Antal ikke kunde levere det Korn, der var dem paa-

lignet. Man skrev ogsaa om, hvor meget disse Pengebøder, der her var Tale om, kunde fylde i en betrængt Statskasse, og opgør endogsaa, at de paagældende Landmænd har tjent 20 Kr. pr. Tønde paa det Korn, som de i al Almindelighed ikke har avlet. Jeg ved ikke, om det skulde være Udtryk for, at man erkender, at det var en for lille Pris, man har givet; men det almindelige er, at de, der ikke har kunnet opfylde deres Forpligtelser, har avlet for lidt. Men pinligt er det at se, at efter at Landbrugets Stilling har været saaledes, som den har, fryder man sig aabenbart i disse Kredse over, at Folk i Tusindvis er blevet sat i Gæbestokken som Folk, der har villet overtræde Loven. Jeg vover at paastaa, at Jordbrugerne er fuldt ud lige saa hæderlige og lovlige som andre Samfundsklasser, og man kan være forvisset om, at den Maade, hvorpaa hele denne Sag er taget, vil sætte Spor.

Landbrugerne er nu ude over Landet vaagne overfor den kommende Kornlov. De siger som saa: Vi har taalt meget i Krigens Tid af Hensyn til de Forhold, der forelaa, men nu er det forbi, nu er Tiden en anden, nu er Havene aabne for Tilførsler, nu er en Tvangs-udskrivning uforuden. I det staaende Landbrugsudvalgs Underudvalg fremsatte Husmandsforeningernes Repræsentanter, ganske sikkert i Forstaaelse med den højtærede Indenrigsminister, først et Forslag, der gik ud paa, at der skulde udskrives en Ligning paa 6 Mill. Tønder paa Grundlag af Jordværdien — men der skulde ingen Forbeholdsret være —, at levere til 26 Kr. og 23 Kr., samme Pris som i Fjor. Var et saadant Forslag gaaet igennem, vilde det være blevet langt den haardeste Kornlov, vi nogen Sinde havde haft, naar man erindrer, at der forrige Aar kun udskreves 5,6 Mill. Tønder, og at der var Forbeholdsret. Skulde vi nu have haft en Udskrivning paa 6 Mill. Tønder uden Forbeholdsret, vilde det have ramt ganske uretfærdigt og have været ganske umuligt at gennemføre. Jeg nævner det Forslag, skønt det ikke er trykt, fordi det har været offentlig fremme i det radikale Venstres Blade, og derfor kan man ogsaa omtale det her. Der skete nemlig det, at Husmandsforeningernes Repræsentanter blev betænkelige ved deres eget Forslag og trak det tilbage. Planen var den Gang lagt saaledes, at Staten skulde tage det billige Brødkorn fra Jordbrugerne i Stedet for at indføre det, og Landbruget kunde da bære de høje Fragter, som saa alene vilde komme til at